

svět katolickýma očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XXI., číslo 9

5. 5. 2024 / neprodejné

Z OBSAHU	Platnost Novus Ordo Missae	06
	Když se dějiny staly legendou a legenda mýtem	07
	Jednoduchý příklad, jak funguje apologetika	10

Tizian: Poutníci do Emauz (cca 1535)

Výzva Velikonoc

Víme, že tím hlavním důvodem k velikonoční radosti je Kristovo vítězství nad mocí smrti a hříchu. Takhle skutečnost je pro nás výzvou k zamyšlení se. Takové zamyšlení by mělo být samozřejmostí, jenže mnozí od toho utíkají, protože při pohledu na vlastní život dříve nebo později narazíme na problém své hříšnosti. Před Bohem to nelze popřít nebo nějak zakamuflovat. On to všechno moc dobře zná, takže by v tomhle směru každá naše snaha byla marná. Jediné naše štěstí je v tom, že Bůh je naším milujícím Otcem, který si nedělá pečlivou evidenci našich hříchů, ale registruje naši sebemenší touhu po něm. Boží váhy neváží hříchy, ale lásku. Náš Bůh odmítá hřích, ale miluje hříšníka. A doslova touží po tom, abychom my milovali jeho. Bůh nám ukazuje svou dokonalost a my ho právem za to obdivujeme. V Ježíši Kristu nám Bůh ukázal svou lásku k nám a čeká, jaká

bude naše odpověď. Bůh je Lásky. On miluje i když ztrácí, i když nenalézá odpověď. My přijímáme Boží lásku, ale my ji nemáme jen pro sebe, my jsme vyzýváni k tomu, abychom ji nesli dál, rozdávali dál, protože jinak by z nás byla jenom taková prázdna (možná hezky malovaná) vajíčka, která nemohou dát život.

Uchovávat tradici a morálku, asketický život a přikázání, to je potřebné. Ale jsou to jen prostředky a pomůcky k tomu, abychom mohli nést dál víru, naději a lásku. To je životně důležité. To je podstatné. Být světlem. Ne proto, abychom se ukazovali, ale proto abychom umožnili druhým vidět. Zdroj toho světla ovšem není našim produktem. To světlo jsme přijali od Zmrtvýchvstalého. On je ten, kdo osvěcuje náš rozum. O tom by nám mohli zasvěceně vyprávět učedníci z Emauz. Ti, dokud jen mluvili o Ježíši a o všech těch událostech v Jeruzalémě,

tak cítili, jak jejich víra slábne a jak je naplňuje smutek. Teprve když přestali mluvit a začali naslouchat Ježíši, tak se jejich srdce rozhořelo a jejich víra ožila.

V tom bychom měli vidět další velikonoční výzvu pro nás – naslouchat Ježíši. A on mluví. Ne aby nám přesně vyjmenoval, kde všude jsme selhali. Ne aby nás zahrnul výčitkami. On i jako Zmrtvýchvstalý prosí o lásku, o naši lidskou lásku a pokorně se ptá každého z nás: Miluješ mě? Bez ohledu na naše selhání, zapření a zrady, nám dává příležitost, abychom se stali novými, abychom obnovili svou vášeň pro něj. A to je zázrak, který je schopen učinit jen milující Bůh. On není zapomětlivec, On je Stvořitel nového.

*P. Jozef Kujan SDB
správce farnosti Rumburk*

Novéna za rodiny. Ostravsko–opavskou diecézí poputují ostatky bl. rodiny Ulmových

Poutní místo Maria Hilf získá ostatky bl. rodiny Ulmových. Polské mučedníky nacismu, kteří doma ukrývali židy, církve blahorečila loni na podzim. Biskup Martin David zve celou diecézi k duchovní přípravě na slavnostní umístění ostatků na Maria Hilf, které se uskuteční při Pouti rodin 11. května. Přípravena je novéna s modlitebními setkáními na devíti místech v diecézi. Text novény a termíny modlitebních setkání najdete v článku.

Nacisté za druhé světové války vyvraždili rodiče Josefa a Viktorii Ulmovy spolu s jejich sedmi dětmi – jedno z nich se teprve mělo narodit. „Maria Hilf je poutní místo modliteb za nenarozený život,“ připomíná rektor tamního poutního kostela P. Mariusz Jończyk, proč se snažil relikvii nedávno blahorečené rodiny získat. Podařilo se a ostatky na poutním místě umístí biskup Martin David při Pouti rodin, která se chystá 11.

května.

Jako přípravu celé diecéze na tuto slavnost zve biskupství k modlitbě novény za rodiny, kde budeme prosit bl. Ulmovy o přímluvu. K modlitbě se může kdokoliv připojit jak soukromě (modlitební texty jsou ke stažení¹), tak se společenstvím diecéze. Biskup Martin David a jeho vikáři Jan Czudek a Daniel Vícha povedou devět modlitebních setkání ve dnech, které Pouti rodin předchází. Společná modlitba začne ve 20 hodin vždy v některém z kostelů, kde funguje on-line přenos bohoslužeb. K modlitbám se tedy můžete připojit jak osobně, tak on-line na diecézním YouTube² a Facebooku³

- 1 https://www.doo.cz/images/2024/4_24/plakaty/4._Diec%C3%A9zn%C3%AD_nov%C3%A9na_za_rodiny.pdf
- 2 <https://www.youtube.com/channel/UCu-51fFYvmmmb2oNVAJ2kXw>
- 3 <https://www.facebook.com/doo.cz>

(případně na YouTube hostitelských farností).

„Každý den novény je věnován nějaké vlastnosti nebo ctnosti, o kterou chceme v rodinách usilovat a prosit. Budeme se modlit za víru, lásku nebo trpělivost,“ uvádí biskupský vikář pro pastorační, vzdělávání a evangelizaci P. Daniel Vícha, který novénu připravoval.

V kalendáři na webu ostravsko–opavské diecéze je již uvedeno, kdo kterou modlitbu povede. Biskup Martin se ujme novény v Místku (2. 5.), Českém Těšíně (7. 5.) a ostravské katedrále (10. 5.). Generální vikář Jan Czudek se bude modlit s věřícími ve Štěpánkovicích (4. 5.), Ostravě–Kunčičkách (5. 5.) a Jablunkově (6. 5.). P. Daniel Vícha pojedou do Hradce nad Moravicí (3. 5.), Čeladné (8. 5.) a Frýdku (9. 5.).

církev.cz

Velehrad nositelem ocenění „Evropské dědictví“

Značka Evropské dědictví (EHL – *European Heritage Label*) byla nově udělena Evropskou komisí Velehradu a dalším 16 cisterciáckým klášterním krajinám z 5 zemí. Podařilo se to díky spolupráci pod názvem Cisterciácké krajiny spojující Evropu (zkr. CISTERSCAPES), do níž jsou v České republice zapojeny klášterní krajiny Vyšší Brod, Žďár nad Sázavou, Plasy a Velehrad.

„Nové ocenění Evropské dědictví jednoznačně podtrhuje význam Velehradu coby nejvýznamnějšího poutního místa v Česku a jeho evropský přesah. Na jeho mimořádnou kulturní hodnotu upozorňujeme již přes deset let i projektem Cyrilometodějská stezka – Kulturní stezka Rady Evropy. Díky němu směřují všechny dálkové cyrilometodějské trasy v Česku do Velehradu, a to hned z pěti směrů. Zapojení Velehradu do úspěšných mezinárodních sítí spolupráce je skvělý signál pro obyvatele i návštěvníky

regionu,“ uvedl Lubomír Traub, náměstek hejtmana Zlínského kraje a předseda sdružení Evropská kulturní stezka sv. Cyrila a Metoděje.

Dvě z oceněných cisterciáckých krajin leží přímo na cyrilometodějské pěší trase vedoucí od Levého Hradce u Prahy – Žďár nad Sázavou a Velehrad.

Od svého založení v roce 1098 byl cisterciácký Řád symbolem efektivní organizace, která se rozšířila po celé Evropě a jejíž stopy lze v krajině nalézt dodnes. Cisterciácké krajiny spojující Evropu oživují tuto úspěšnou síť.

„Jsme hrdí na to, že můžeme s našimi cisterciáckými klášterními krajinami aktivovat jednu z nejstarších evropských sítí pro současnost. Velmi nás těší rozhodnutím Evropské komise a především vnitřní síla a společné cíle všech 17 partnerů z Německa, Rakouska, Polska, Slovinska a České republiky a řady podporovatelů a sponzorů, kteří tento úspěch

vůbec umožnili,“ zdůrazňuje Marta Krejčíčková, předsedkyně spolku „Cisterciácké krajiny“ a koordinátorka projektu za region cisterciácké klášterní krajiny Vyšší Brod a MAS Rozkvět, z.s. Na území Zlínského kraje zajišťuje aktivity síť MAS Buchlov. Na spolufinancování CISTERSCAPES se podílel také Zlínský kraj. Síť vede již pět let Zemský okres Bamberg (Bavorsko).

Označení Evropské dědictví je o prestižní ocenění Evropské unie, které doplňuje další iniciativy, např. Seznam světového dědictví nebo Kulturní stezky Rady Evropy, a přispívá k upevnění pocitu sounáležitosti evropských občanů s EU na základě společných hodnot, historie a kulturního dědictví.

*Martina Janochová
Evropská kulturní stezka sv. Cyrila
a Metoděje*

Milí čtenáři,

rádi bychom publikovali více textů od českých autorů, kteří by reflektovali aktuální dění v církvi a ve společnosti v souvislostech a z hlediska naukového bohatství katolické církve, abychom tak doplnili mnohdy povrchní pohledy těch, kteří se označují za konzervativní, pokrokové nebo dokonce liberální. Texty nám můžete posílat na naši e-mailovou adresu redakce@rcmonitor.cz.

Zdeňka Rybová, šéfredaktorka

SLOVO KNĚZE

Tak se nám zase po roce zopakuje (již od roku 2009 v naší vlasti konaná) „Noc kostelů“. Osobně tuto akci nepovažuji za zbytečnou, ač se i takové hlasy ozývají. Je to přeci jedna z možností, jak dostat lidi do sakrálních prostor i v našem tzv. „nejateističtějším státě na světě“. Ale také se musím přiznat, že tuto akci zase tak moc neprožívám. Naštěstí mám ve farnosti dosti dobrých duší, které jsou ochotny vzít si starost o tuto každoroční akci na svá bedra.

Na wikipedii píší, že tato akce má svůj původ v Německu a domnívám se, že i tam jsou určovány i termíny každoročního konání. Že původ Noci kostelů není docela katolický soudím dle právě zmíněných termínů. Letos je to totiž potřetí za nedlouhou dobu trvání, co tato akce vychází na první pátek v měsíci.

Tradice prvních pátků trvá již od 17. století a věřím, že mnoho z našich čtenářů tuto tradici stále dodržuje. Rád bych se tedy přimlouval, aby organizátoři brali i na tuto skutečnost ohled a pokud by to bylo jen trochu možné, aby důležitost prvních pátků nezastínila právě zmiňovaná Noc kostelů.

Vím, že dobrý hospodář vynáší ze svého pokladu nové i staré (srv. Mat 13,52), ale myslím si, že to nové (i když je dobré) by nemělo převálcovat to staré (zvláště je-li lepší). Nelze spočítat kolika lidem právě dodržování prvních pátků přineslo nepočítaně milostí (či věčnou spásu) a troufám si tvrdit, že právě v přínosu milostí jsou první pátky ve vedení. A vždy budou.

Ježíši tichý, srdce pokorného, přetvoř srdce naše podle Srdce svého.

Svatá Markéto Marie Alacoque, oroduj za nás.

Evermod Jan Sládek

P. Mgr. Evermod Jan Sládek, OPraem. farář farností Lomnice nad Popelkou, Libštát a Nová Ves nad Popelkou

Skončilo 139. plenární zasedání České biskupské konference

Od 22.–24. dubna 2024 jednali biskupové Čech, Moravy a Slezska na 139. plenárním zasedání ČBK, které se konalo na Erlebachově boudě ve Špindlerově Mlýně. Jednání se účastnili i zástupci apoštolské nunciatury v ČR, arcibiskup Jude Thaddeus Okolo i tajemník N'gbesso Vital Akélé Ohochi, a rovněž zástupci mužských a ženských řeholí, sr. Krista Chládková a arcipat Prokop Siostrzonek.

Plenárnímu zasedání předcházelo v pondělí 22. dubna setkání členů Národního synodálního týmu, kteří připravili souhrnnou zprávu určenou pro druhé zasedání synody o synodalitě v říjnu ve Vatikánu, kterou biskupové schválili.

Jednání zahájil duchovním zamyšlením olomoucký pomocný biskup Antonín Basler a následně přítomné pozdravil apoštolský nuncius v ČR arcibiskup Jude Thaddeus Okolo, který představil nového tajemníka apoštolské nunciatury, jímž se stal P. N'gbesso Vital Akélé Ohochi z Pobřeží slonoviny. Ten do České republiky přicestoval počátkem února z mise v Dominikánské republice.

Arcibiskup pražský Jan Graubner, předseda ČBK, dále informoval přítomné o situaci v církvi v dnešní společnosti. Zástupci řeholí, sestra Krista Chládková OP a arcipat Prokop Siostrzonek OSB, pak krátce pohovořili o novinkách ze života mužských a ženských řeholí a referovali o nedávném valném shromáždění Unie evropských konferencí vyšších řeholních představených, které se konalo na Vranově u Brna.

Po odchodu biskupa Jana Baxanta do důchodu volili členové ČBK nového bis-

kupa/delegáta pro sdělovací prostředky, kterým se stal litoměřický biskup Stanislav Příbyl. Ten byl také zvolen členem ekonomicko-právní komise ČBK. Předsedou ekonomické rady ČBK byl zvolen plzeňský biskup Tomáš Holub.

Biskupové se dále věnovali ekonomickým záležitostem a podnětům komisí a rad. Schválili aktualizovanou Instrukci o postupu biskupů a vyšších představených při předběžném šetření některých trestných činů proti 6. přikázání na území ČR, která bude publikována v Aktech ČBK.

Na plénu se diskutovalo o podpoře a doprovázení snoubenců a novomanželů a rovněž o tématech spojených s programovými obdobími Evropské unie v letech 2021–2027 a 2028 a dále. Členové ČBK také rozhodli o letošních kandidátech na vyznamenání ČBK, která budou předávána, jak bývá zvykem, v rámci červencové Národní pouti na Velehradě.

Biskupové v rámci plenárního zasedání vydali prohlášení k setkání v Arcibiskupském paláci v souvislosti s uvedením knihy „Spiknutí“¹.

23. 4. biskupové Čech, Moravy a Slezska slavili společnou mši svatou v kostele sv. Petra ve Špindlerově Mlýně, hlavním celebrantem byl královéhradecký emeritní biskup Josef Kajnek, kázal emeritní pražský arcibiskup Dominik kardinál Duka.

cirkev.cz

¹ https://www.cirkev.cz/prohlaseni-ceske-biskupske-konference-k-setkani-v-arcibiskupskem-palaci-v-souvislosti-s-uvedenim-knihy-spiknuti_36561

Rwanda – výročí

Rwanda si letos připomíná 30. výročí genocidy, při níž roku 1994 zemřelo mnoho lidí. O této hrozné události také píše Immaculé Ilibagiza, která přišla skoro o celou svou rodinu. Napsala dvě knihy: *Přežila jsem* a *Odpustila jsem*. Své svědectví také řekla v Međugorji, které si můžete pustit na Youtube¹.

Kristovo vítězství nad smrtí je hlavním zdrojem síly a neohroženosti mučedníků, kteří neváhali dát přednost Bohu i za cenu vlastního života. Byli jsme zvyklí dívat se na mučedníky jako na světce z dávno minulé doby. Ale církev má velké řady mučedníků z doby zcela současné.

Jedním z míst, které mučedníci posvětili svou krví, byla i Rwanda. Vedli

tu bratrovražednou válku kmeny Tutsi a Hutu. Ve statečnosti rwandských křesťanů se nám dostalo svědectví, že Bůh je silnější než jakákoliv zloba. Bratři a sestry z Rwandy prolévali svou krev, aby posílili také naši víru. Jejich víra je naučila, aby na nenávist a zášť odpovídali sebeobětováním.

Mladého domorodého kněze chytila milice kmene Hutu a zeptala se ho: „Jsi Hutu nebo Tutsi?“ – „Jsem kněz.“

„Ptáme se podruhé: Jsi Hutu nebo Tutsi?“ – „Jsem kněz,“ odpověděl ještě jednou. – Zabili jej.

Ten kněz byl z kmene Hutu.

P. Anani měl klíče haly malého semináře v Ndere, kde se skrývali uprchlíci z kmene Tutsi. Hutští vrahové žádali, aby jim klíče vydal. Odmítl to. Prostřelili mu kulkami obě nohy. Zhroutil se, ale klíče

nevydal. – Zabili jej.

I on byl z kmene Hutu.

Jacqueline, mladá ženě z Kogali, usekli ruce i nohy a nechali ji umírat. Po čase se vrátili, aby se přesvědčili, zda ještě žije. Našli ji, jak hlasitě chválí Pána...

Mladý manželský pár Froduald a Filomena žádali před popravou, aby se směli pomodlit růženec milosrdenství. Katané jim to povolili.

Když byla jejich těla po 6 měsících exhumována, našli je zcela neporušené. P. Ublad, kněz z diecéze Cyangugu, potvrdil: Věřící dokáží umírat s písní na rtech jedině proto, že věří ve zmrtvýchvstání.

Nikde jsem se nesetkal s tolika radostnými úsměvy jako u křesťanů této tak trpící země. (Jean-Luc Moens)

Světlo 14/1996

1 <https://www.youtube.com/watch?v=EAWo-31PbYH4>

OPRAVDU VSTAL Z MRTVÝCH!

K obhajobě Ježíšova Zmrtvýchvstání jednoznačně slouží systematická Fundamentální teologie. Evangelní vyprávění o Ježíšových zjevováních po Zmrtvýchvstání v sobě zahrnují několik důležitých teologických motivů. Dokládají autentičnost Ježíše a Jeho osoby, ale i jeho mise a poslání, slov i činů, které jsou Zmrtvýchvstáním završeny. Nade vším pak je pečeť svatého Ducha, který o Velikonočních neodmyslitelně působí.

Christofanie, jak říkáme zjevení Zmrtvýchvstalého Krista, je aktem ze strany Ježíše Krista, a zatím všichni svědkové Vzkříšení jsou pasivní. Bůh zde nejenom potvrzuje věrohodnost Ježíše jako svého vyslance, ale rovněž začíná po své smrti ustanovovat oficiální autoritu svých učedníků, jakožto prvotních svědků, nejen událostí Paschálních, ale i ve svém důsledku oficiálními svědky svého života, učení, skutků a slov.

Nesmíme zapomínat, že zde začíná atmosféra důvěry v umučeního Mistra, která čím dál víc roste, stejně jako počet Jeho učedníků. A to je okolnost, která potřebuje autoritu dvanácti. Ti požívají vážnosti právě proto, že Mistra zažili, viděli a slyše-

li. A to je prvotní záměr Pána, shromáždit je na počátku jejich samostatné apoštolské činnosti, a obdarovat je Duchem svatým, což je důležité. Svědkové Zmrtvýchvstání mají s Mistrem kontakt reálný, který je plnohodnotný a objektivní. Zjevující Ježíš se jim tedy nezdál, mluvili s ním, jedli a pili i přes to, že Christofanie je aktem Krista samotného.

Vidíme tedy linii evangelního vyprávění, které neujde pozornosti teologie a pojetí víry. Jednak jde o reálnost Ježíšovy smrti, Jeho pohřbu a Kristovy výkupné oběti. Jeho smrt nebyla zbytečná, ale znamená objektivní smíření se samotným Bohem. Tedy odpuštění hříchů. Hrob je prázdný a otevřený, a to bez zásahu kohokoliv, kdo by byl z lidí jmenován jak ve svědectví Evangelíí, tak svědectví starověkých židovských či antických historiků. Svědkové prázdného hrobu jsou fascinováni s tajemstvím majestátu věci, které je přesahují. Christofanie, tedy zjevování Zmrtvýchvstalého Krista, ukazují na identitu Ježíše pozemského a Zmrtvýchvstalého. To dokládá věrohodnost Božího vyslance, který nakonec potvrzuje všechno, co řekl i předpověděl o své smrti

i Vzkříšení. Tím dále vzniká Tradice víry, to čemu se říká apoštolská sukcese, tedy posloupnost. Ustrašení učedníci se mění z těch, „kteří Ho opustili a utekli“ na ty, kteří dostávají dar Ducha svatého a vyučují. První svědci předávají dále základ Pravdy křesťanské víry. Nakonec prvotní Církev vyrůstá na odvážném hlásání a svědectví apoštolů, které předčilo jakýkoliv exaktní výzkum, protože apeluje na přijetí víry, a to bez nátlaku, ale pod vlivem Ducha Kristova. Vše se ale děje pod vlivem Kristova Velikonočního pokoje, který daruje apoštolům sám Mistr v „druhém“ večeradle. Ten pokoj má za následek odpuštění hříchů, jako účinek Velikonočního Daru, a stane se průvodním znakem všude tam, kde se až do konce věků bude nacházet pravá Kristova Církev.

P. Miloslav Paclík

ThLic. Miloslav Paclík ThD.
farář na Hořčákách

ABY BYLI JEDNO JAKO MY

12. května 2024 – 7. neděle velikonoční – Jan 17,11b–19

Augustin

Ale když se podíváte na hodinu, kdy mluvil, byli oni i on ještě na světě. A nemůžeme to brát tak, že když řekl: „Už nejsem ve světě,“ mluvil o touze srdce a života. Můžeme o něm věřit, že někdy okusil světské věci? Zbývá tedy, že už není ve světě, jako byl dříve i tam, tělesnou přítomností. Neříkáme také v běžné řeči o někom, kdo už-už nemá jít, zvláště o tom, kdo umírá, že už tam není? Proto, aby vysvětlil, proč to řekl, dodal: a přicházím k tobě. A ty, které tělesně opustil, svěruje Otci se slovy: Svátý Otče, zachovej ve svém jménu ty, které jsi mi dal. Za své učedníky, které přijal od Boha, prosí Boha jako člověk. Všimněte si však následujících slov: aby byli jedno jako my. Neříká: abychom my a oni byli jedno, jako jsme jedno my. Oni jsou jedno ve své přirozenosti, jako my jsme jedno v té naší. Bůh a člověk jsou jedna a táž osoba, a proto ho chápeme jako člověka, když prosí, a jako Boha, když on a ten, koho prosí, jsou jedno.

Je však také hlavou církve a církev je jeho tělem, a proto mohl říci: „aby byli jedno jako my“, neboť hlava a tělo jsou jeden Kristus. Ukazuje však, že jeho božství je jedné podstaty s Otcem, a chce, aby jeho bylo jedno, ale v Kristu. Nejen stejnou přirozeností, kterou se všichni smrtelní lidé stávají rovnými andělům, ale také stejnou sjednocenou vůlí, která společně touží po jedné a téže věci, neboť oheň lásky je jaksi spojuje v jednom Duchu. To tedy znamenají slova „aby byli jedno, jako my jsme jedno“. Jako Otec a Syn jsou jedno nejen stejnou přirozeností, ale i stejnou vůlí, tak i tito, mezi nimiž a Bohem je Syn prostředníkem, mají být jedno nejen stejnou přirozeností, ale i stejným společenstvím lásky.

Ještě to nezažili v utrpení, které je mělo potkat později, ale podle svého zvyku předpovídá budoucnost slovy v minulém čase. Pak spojuje příčinu, že je svět nenáviděl, protože nebyli ze světa.

Giovanni Bellini: Agonie v zahradě (15. st.)

To měli na základě znovuzrození, neboť narozením byli ze světa. Bylo jim tedy dáno, že stejně jako on ani oni nejsou ze světa; proto následuje – jako já také nejsem ze světa. Nikdy nebyl ze světa, neboť i podle přirozenosti služebníka se narodil z Ducha svatého, z něhož se znovu narodili. A ačkoli už nebyli ze světa, přesto bylo nutné, aby byli ve světě; proto dodává – nežádám, aby je vzal ze světa.

Jan Zlatoústý

A není divu, že se tehdy ztratil jen on a později mnozí. Říká: „Nikdo z nich není ztracen“, to znamená: „Pokud jde o mne, já nikoho neztratím“, což říká jasněji na jiném místě: Neodmítnu je (J 6,37), ale kdyby sami od sebe odešli, nepřitáhnu je k sobě násilím. Následuje: Nyní však přicházím k vám. Někdo by se však mohl zeptat: Nemůže si je po svém odchodu ponechat? Může, ale ukazuje, proč to říká, když dodává: A to mluvím ve světě, aby v nich měli mou radost – a úplnou, to znamená, aby právě ti nedokonalí nebyli kvůli jeho slovům znepoko-

jeni, neboť všechny tyto slabé věci mluvil pro jejich radost a pokoj.

Předtím řekl o přirozenosti: „kterou jsi mi dal ze světa“ (J 17,6), a nyní mluví o zlých skutcích. Říká: „nejsou ze světa“, neboť nemají nic společného se zemí, ale stali se občany nebe. Projevuje tak svou lásku k nim, když je chválí před Otcem. A když mluví „jako“ o sobě a o Otci, vyjadřuje tím rovnost pro jednu přirozenost, ale když se to říká o nás a o Kristu, je v tom velký rozdíl. A když už jsme to řekli dříve: „chraň je od zlého“, mluví nejen o nebezpečí, ale i o stálosti ve víře.

Béda

Jako by řekl: Blíží se čas, kdy budu vzat ze světa. Proto je nutné, aby nebyli vzati ze světa, ale aby mě a tebe nejprve zvěstovali světu. A když dodává, ale aby je uchránil před Zlým, lze tím rozumět všechna zla, ale nejvíce se tím má rozumět zlo rozdělení.

přeloženo, zpracováno a redakčně upraveno podle www.catena aurea.sk

PLATNOST NOVUS ORDO MISSAE

Radikálně ladění tradicionalisté v poslední době šíří pochybnosti, zda mše svatá sloužená podle ritu Pavla VI. (*Novus Ordo Missae*, NOM) je z hlediska katolické víry platná a dovolená.

Obvykle tyto pochybnosti opírají o některý výrok nebo některé ustanovení novodobých církevních autorit, ovšem často vyňaté ze souvislosti, a na to pak nabalují svá další tvrzení a odkazy na výroky autorit dřívějších (ovšem také zhusta vytržené z kontextu).

Dva nejčastěji uváděné argumenty, které mají odradit katolické věřící od účasti na bohoslužbách slavených v novém ritu:

Definice mše v IGMR

1. Definice mše v IGMR nového misálu, která mluví o *shromáždění Božího lidu za předsednictví kněze, který zosobňuje Krista, k slavení památky Páně neboli eucharistické oběti. ... Neboť při slavení mše, v níž dále trvá oběť kříže, je Kristus skutečně přítomen.*

Podle tradicionalistů nevystihuje tato definice dostatečně podstatu mše svaté, ale deklaruje jakési nové učení poznamenané protestantismem.

V dotyčném odstavci je ovšem odkaz na učení koncilu tridentského ohledně obsahu mše svaté (sessio XXII., kap. 1: DS 1740). Pokud by byl chtěl zavádět Pavel VI. nějaké nové učení, stěží by se v misálu tento odkaz mohl objevit. Ostatně v čl. 2 (o nepřerušené tradici!) dotyčného IGMR Pavla VI. doslovně stojí: *Tak i v novém misálu zákon modlitby církve odpovídá zákonu její víry. Tento zákon nám stále připomíná, že oběť na kříži a její svátostné obnovení ve mši svaté je jedna a táž oběť.*

Závěr: nauku o podstatě a obsahu Mše svaté nikdo nezrušil ani nezměnil.

Užití slov „za všechny“

2. Užití slov *za všechny* místo (snad) přesnějšího *za mnohé*. Na toto téma bylo už toho napsáno více než dost. Jenomže každý překlad trochu bude kulhat, a ani *pro multis* není úplně totéž jako původnější řecké *polon* (= *mnohý, četný*). Rozhodu-

Foto: © Martin Myslivec / Člověk a Víra

jící je, že v latinské předloze zůstalo *pro multis*; není vyloučeno, že časem se nové překlady zase změni. Lpět na jednom slovíčku (a ještě k tomu nepatřícímu k jádru formy – *toto je kalich mé krve*) a na jeho základě rozhodovat, zda je úkon platný, eventuelně zda mohu nebo nemohu jít ke svatému přijímání, to už zavání magickým vztahem k formuli a nikoli zdravou vírou v moc Kristovu.

Závěr: užití českého překladu *za všechny* nezneplatňuje ani nečiní nedůstojným posvátný úkon mše svaté.

Nelze ještě zapomínat na to, že u svátosti jde o úkon, ve kterém je primárně činný Kristus a teprve potom přísluhovatel. Svátosti jsou udělovány ne především pro to, že my je chceme udělovat a přijímat, nýbrž že Kristus chce, aby byly udělovány a přijímány. Jen tehdy, pokud přísluhovatel (nebo příjemce) svátosti vzbudil pozitivním úkonem vůle úmysl opačný od ustanovení Kristova, lze odůvodněně o platnosti svátosti pochybovat, avšak ani tehdy pochybnost není totéž, co jistota.

Např. při svátosti manželství může jedna nebo dokonce obě strany žít v omylu, co se týká jednoty a nerozlučitelnosti manželství (srv. CIC 1917 can. 1084), a přece svátost je platná, pokud tento omyl v oblasti poznání nepřešel do oblasti vůle. Toto poslední se musí prokázat před kompetentním církevním soudem a nikoli v nějaké redakci.

P. Jan Gerndt

P. Mgr. Jan Gerndt
administrátor in spiritualibus farnost
Praha-Zbraslav

KDYŽ SE DĚJINY STALY LEGENDOU A LEGENDA MÝTEM

Název tohoto článku pochází z jedné z úvodních vět knihy *Společenstvo Prstenu*, prvního dílu trilogie *Pán prstenu* od J. R. R. Tolkiena.

Celá ta podnětná a zároveň zlověstná věta zní takto:

Přišel čas, kdy bylo zapomenuto, co zapomenuto být nemělo, a kdy se dějiny staly legendou a legenda mýtem.

V tuto chvíli nám ta slova znějí důvěryhodně, protože v takové době žijeme; prorok Izajáš nás před ní varoval slovy: „... zlu říkají dobro a dobru zlo“. Žijeme v době, kdy velká většina lidí pokládá Božího Syna jen za dobrého člověka a to, že je Božím Synem, považují za pouhý mýtus. Je to doba, kdy je objektivní pravda, která poslední dvě tisíciletí tvořila základ naší civilizace, také považována za mýtus a souhrnně popírána. Žijeme v době, kdy masy vytěsňují Kristovo učení o významu pravého učednictví výměnou za pohanský, hédonistický životní styl, zaměřený pouze na hledání osobní blaha.

Myslím, že kdyby Tolkien žil dnes, napsal by v podstatě totéž. Tolkien byl vizionář, který vnímal slabosti lidstva, jež za správných okolností mohou posloužit k zotročení mnohých, což vykresloval v moci prstenu.

Abychom si uvědomili, jak to je pravdivé, stačí se podívat na různé závislosti, které sužují naši společnost. Jak se zdá, na vymýcení těchto závislostí se nevyklaďá téměř nebo vůbec žádné úsilí, neboť slouží pouze k zotročení.

Ve svých chmurných obavách o lidstvo v dohledné budoucnosti Tolkien určitě nebyl sám. Podobně jako Aldous Huxley, autor románu *Konec civilizace*, a George Orwell, autor knih *Farma zvířat* a *1984*, se dívá na úděl lidstva ve společnosti plné nespravedlnosti a velkého utrpení a jeho pohled je svou povahou zřetelně dystopický. Na rozdíl od ostatních však jeho názory obsahují převažující poselství, že dobro nakonec zvítězí nad zlem.

Ústřední myšlenkou spisů všech tří zmíněných mužů je to, že lidstvo potká

Foto: © Hornikova Lucie / Člověk a Víra

takováto dystopická budoucnost. V dnešní době se jeví jako neuvěřitelně jasnozřiví, vřdyť jejich vize budoucnosti lidstva se nám odvíjejí přímo před očima.

Každý má svůj vlastní jedinečný pohled, ale v tomto článku se zaměřím na J. R. R. Tolkiena. Jeho vnímání vycházelo z jeho hluboce katolického hlediska. Jeho názory na budoucnost jsou zapsány formou mýtu, ale sdělují věčné pravdy. Na rozdíl od ostatních do svých textů vložil klíčové nadpřirozené aspekty velkého zápasu, v němž se dnes nacházíme.

Podle mého názoru tento nadpřirozený a katolický pohled činí Tolkiena jedinečným. Hloubku a závažnost našich nynějších okolností nelze plně pochopit bez porozumění duchovním a ďábelským rozměrům této epické bitvy.

Jedna ze slavných vět ve filmu *Forrest Gump* zní: „Hloupé je to, co dělají hlupí.“ Ve skutečnosti by totéž šlo říct o zlu. Zlo je to, co dělá ten zlý. A když prozkoumáme nynější normy současné společnosti, zjistíme velice rychlý nárůst závislosti, násilí

a bezpráví, jež jsou nevysvětlitelně tolerovány a dost možná i podporovány.

Mnozí z těch, kdo chtějí stav naší nynější společnosti obhajovat, poukazují na statistické údaje, které nikterak nepřipomínají to, co denně vidíme a prožíváme. Politováníhodné je, že tyto údaje jsou sice na povrchu docela špatné, ale neodrážejí řadu zločinů, které „kulturně uvědomělí“ státní zástupci po celé zemi nestíhají.

Je smutné, že dnešní život v centru měst silně připomíná život ve vymyšleném městě Gotham, o kterém jsme mnozí četli v komiksu našeho mládí. Kdo by si byl pomyslel, že marvelovské komiksy budou tak prorocké? A projevuje se tu jasný trend, kdy tyto závislosti, násilí a bezpráví pronikají i do mnoha příměstských oblastí. Zlo je to, co dělají zlí.

Abychom pochopili pohled do duchovních a ďábelských rozměrů tohoto rozsáhlého zápasu, stačí porozumět vidění, jež roku 1884 dostal papež sv. Lev XIII. Došlo k tomu na mši svaté, kterou vysluhoval. Když se mše svatá blížila ke

konci, papež stál před oltářem a upadl do stavu, který se podobal transu.

Uslyšel hlasy, z nichž jeden, hrdelní, o němž se domníval, že to je satan, říkal: „Pokud dostanu víc moci nad těmi, kdo se mi podrobí, a víc času, můžu zničit tvou církev na zemi.“ Tichý a láskyplný hlas, který považoval za Boží, se ptal: „Kolik času?“ Na to hrdelní hlas odpověděl: „Sto let.“ Tichý a láskyplný hlas odvětil: „Moc a čas máš přidány.“

Nevíme, kdy těch sto let začalo ani zda máme daný číselný údaj brát doslovně. Neznáme odpověď ani na důležitější otázku, proč vůbec Bůh satanovi vyhověl.

Papežem však ten prožitek natolik otřásl, že si ihned sedl a zformuloval Modlitbu k sv. archandělu Michaelovi.

Svatý Michaeli archanděle, braň nás v boji: buď nám ochranou proti zlobě a úkladům ďábovým. Ať mu Bůh přikáže, pokorně prosíme: a ty, kníže nebeského vojska, svrhni satana a jiné zlé duchy, kteří ke zkáze duší obcházejí světem, božskou mocí do pekelné propasti. Amen.

Její opis pak poslal všem biskupům všeobecné církve s konkrétními pokyny, že ji věřící mají odříkávat po každé tiché mši svaté. Tento zvyk byl dodržován až do roku 1964, kdy ho 2. vatikánský koncil zarazil.

Pokud je to, co papež slyšel, pravda, a osobně se domnívám, že to tak je, pak tato mohutná bitva mezi dobrem a zlem, již jsme v současné době svědky, má ve svém počátku duchovní a ďábelský rozměr. Je to bitva, která již dosáhla své konečné a rozhodující fáze. Bojuje v ní Bůh proti satanovi. Církve proti anticírkvi. Život proti odpůrcům života. Můžeme citovat z knihy Genesis, kde Bůh po Adamově a Evině pádu satanovi říká:

Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrtil hlavu a ty jemu rozdrtilš patu. (Gn 3,15)

Tou ženou z Genesis je Marie. Není divu, že během posledních dvou set let, počínaje událostí v ulici Rue du Bac roku 1830, došlo po celém světě k tolika mariánským zjevením – zatímco Karel Marx ve stejném časovém rámci roku 1848 napsal a vydal Komunistický manifest.

Roku 1929, dvanáct let po Mariině zjevení ve Fatimě, naše blahoslavená Matka varovala Lucii, jednu z těch, kdo

měli ve Fatimě vidění, před nebezpečím, jež pro nás představuje šíření komunismu. Panna Maria jí dala pokyn, aby žádala, aby papež a všichni biskupové světa zasvětili Rusko jejím neposkvrněnému srdci. Říkala, že pokud se tak nestane, bude následovat větší válka.

Za tento záměr sice bylo obětováno mnoho modliteb, ale k zasvěcení podle daného pokynu nedošlo a přišla druhá světová válka. Rusko skutečně šířilo omyly komunismu tak široko a daleko, jak bylo prorokováno, dokonce až k našim vlastním břehům. Komunismus je ve své podstatě namířený proti Bohu, církvi i životu.

Je jasné, že proti sobě stojící velitelé této dalekosáhlé bitvy byli předem určeni ve výše zmíněném citátu z knihy Genesis a její bojová linie vede mezi církvi a jejími odpůrci, zatímco bojové plány pro obě strany tohoto zápasu byly vytyčeny a naplno osvětleny, ještě než došlo k vidění papeže sv. Lva XIII. Všimavým lidem zůstala nejasná jen taktika, která bude v této veliké bitvě použita. Dnes tuto taktiku vidíme v plném rozsahu.

Tolkienova trilogie *Pán prstenů* popisuje dobro a krásu jako představující církve, kdy archandělé a andělé pomáhají věřícím v boji proti zlu a ošklivosti jako představitelům anticírkve se satanem a jeho ďábelskou hordou démonů i těch, kdo se podřizují silám satana a jeho nohsledů.

Ve skutečnosti jsou tyto démonické síly padlí andělé, kteří jsou zmíněni v knize Zjevení. Sv. Pavel o nich v různých svých dopisech hovoří jako o pánstvech, trůnech a vládách. Jsou to padlí andělé ze všech devíti andělských kůrů!

Tolkien jako zbožný katolík plně vnímal, že epická konečná fáze této bitvy začala již za jeho života. Věděl o mariánských zjeveních ve Fatimě, k nimž došlo necelých dvacet let předtím, než začal psát svou trilogii, a tak nejspíš věděl, co blahoslavená Matka řekla fatimským dětem.

„Nakonec moje neposkvrněné srdce zvítězí.“

Na základě těchto slov věděl, že tuto mohutnou bitvu vyhrají síly dobra, stejně jako to líčí jeho trilogie. Ve skutečnosti ji vyhrají ctnostní lidé víry, kteří jsou učedníky jednorozeného Božího Syna a jeho

církve. Do bitvy je povede naše blahoslavená Matka a budou je podporovat Boží nebeské zástupy. Tyto věrné duše budou vyzbrojeny především věčnou pravdou a také dary, které přijaly od Panny Marie, konkrétně růžencem, zázračným medailonem a hnědým škapulířem Panny Marie Karmelské. Pro bitvu je budou posilňovat svátosti Kristovy církve a neustálé přímlyvy blahoslavené Matky před Božím trůnem. Její neposkvrněné srdce nakonec zvítězí!

Sv. Pavel díky mnoha zápasům, jež během svého vlastního učednictví podstoupil, věděl, jak se křesťané mají na tuto bitvu připravit. Tuto přípravu shrnul ve čtyřech verších svého dopisu Římanům.

... nastala hodina, abyste procitli ze spánku; vždyť nyní je nám spása blíže, než byla tenkrát, když jsme uvěřili. Noc pokročila, den se přiblížil. Odložme proto skutky tmy a oblečme se ve zbroj světla. Žijme řádně jako za denního světla: ne v hýření a opilství, v nemravnosti a bezuzdnostech, ne ve sváru a závisti, nýbrž oblečte se v Pána Ježíše Krista a nevyhovujte svým sklonům, abyste nepropadali vášním. (Ř 13,11–14)

Musíme se na poslední fázi této epické bitvy pozorně soustředit. Nastal čas, abychom procitli ze spánku a uvědomili si, jak je naše účast v této bitvě zásadně důležitá. Každý z nás by si měl uvědomit, že k tomu, abychom žili v tomto klíčovém období, nás Bůh vyvolil za jasným účelem – abychom plnili jeho záměr. Ve skutečnosti to může být veliká čest, nebo rozsudek smrti, záleží na nás. Každý z nás má životně důležitou roli, kdy musí „bojovat dobrý boj“.

Čas běží, neváhejme. Hrozí, že některé životy budou navždy ztraceny. Bude-li v této vrcholné bitvě věrně bojovat proti nepříteli, až náš pozemský život skončí, bude nám ukázáno množství životů, které budou zachráněny díky tomu, jak dobře jsme žili. Jsem si docela jist, že ti, kdo odpoví na výzvu, až ten den nastane, uslyší, jak jim všemohoucí Bůh říká: „Správně, služebníku dobrý a věrný. Vejdí a raduj se u svého pána.“

*jáhen Frank
Catholic Stand
Přeložil Alena Švecová*

SEDM SKVĚLÝCH DOVEDNOSTÍ ZÍSKANÝCH BĚHEM DĚTSTVÍ VE VELKÉ RODINĚ

Dětství ve velké rodině nabízí jedinečnou školu života, kde každý den přináší lekce v lásce, trpělivosti a týmové práci... a ještě spoustu dalšího. Mít početné sourozence sice člověka může občas dovádět k šílenství, ale všichni ti bratři a sestry mu ve skutečnosti pomáhají osvojit si některé úžasné dovednosti, které si pak může přenést na pracoviště i do jiných oblastí.

Zde je několik hlavních dovedností, které si člověk může bezděčně rozvíjet po celé dětství.

Organizační schopnosti

Pro dětství ve velké rodině je příznačné mimo jiné to, že si pro sebe musíte zajistit prostor v koupelně. Chcete-li triumfnout své sourozence a mít teplou vodu, musíte dobře plánovat a vybrat si nejlepší čas, kdy jít do sprchy. Toto umění zahrnuje také schopnost postarat se o to, abyste všechno svoje prádlo a sportovní výstroj našli v pravý čas a v takovém stavu, v jakém je budete potřebovat, zvláště pokud sourozenci mají sklon si vaše věci „půjčovat“.

Přizpůsobivost

Když ale něco nejde podle plánu, je třeba, aby děti zaujaly pružnější přístup. Počínaje sdílením společného prostoru a plánováním konče se sourozenci učí přizpůsobovat se a pružně zvládat různé situace. Toto umění je učí přijímat změnu a v klidu reagovat na nečekané životní zvraty, i když to znamená, že tu a tam dojde k nějakému hašteření.

Komunikace

Když je ve hře víc hlasů, dobrá komunikace se pro soulad stává nezbytnou. Děti ve velkých rodinách si vybrušují svou schopnost naslouchat a formulovat, zatímco se učí vyjadřovat se uprostřed živého brebentění. Účinná komunikace podporuje pochopení, empatii a hlubší vztahy, což odpovídá důležitosti soucitné komunikace, která může být velkým přínosem při budování budoucích vztahů.

Foto: Lubomír Hejtmánek / Člověk a Vira

Řešení konfliktů

Sourozenecké hádky jsou nedílnou součástí dětství v každé rodině, ale když je ve hře víc sourozenců, jsou ještě umocněny. Skvělá zpráva je, že děti si prostřednictvím těchto střetů rozvíjejí schopnost řešit konflikty, učí se vyjednávat, dělat kompromisy a (snad) také odpouštět. Objevují hodnotu pokory a smíření, což rezonuje s výzvou k pokoji a smíření, jež představují ústřední katolické hodnoty.

Zodpovědnost

Ve velké domácnosti se všichni podílejí na tom, aby loď plula hladce. Děti se učí zodpovědnosti tím, že na sebe berou úkoly, starají se o mladší sourozence a přispívají k blahu rodiny. To u nich podporuje smysl pro povinnost, vykazatelnost a správcovství, což souvisí s naším povoláním pečovat o Boží stvoření.

Soucit

Uprostřed chaosu velké rodiny jasně září chvíle něhy a soucitu. Děti bezprostředně vidí radosti i smutky svých sourozenců a pěstují si tak empatii, vlídnost a ne-

zištnost. Učí se podírat a povzbuzovat jeden druhého, což je nezbytné v mnoha oblastech života v dospělosti.

Humor

Dětství ve velké rodině prozařuje bezpočet příležitostí k smíchu. Ať už se člověk pořádně zasměje sourozencovým vtipům, hihňá se, když se něco nepodaří – což se nevyhnutelně stává, když je třeba zvládat tolik lidí –, nebo je povzbuzován, aby se zasmál sám sobě, dobrý smysl pro humor je dar, který lze využít v těch nejzákladnějších okamžicích života.

Cerith Gardinerová

Aleteia

Přeložila Alena Švecová

Cerith Gardinerová
učitelka angličtiny a publicistka

JEDNODUCHÝ PŘÍKLAD, JAK FUNGUJE APOLOGETIKA

Před lety jsem hodně psal o umění a oboru apologetiky neboli obhajoby víry.

Sv. Petr nám řekl, že bychom měli být vždy připraveni „uvést důvod“ (neboli „přednést obranu“) každému, kdo nás vyslyší o naději, kterou máme. Napsal, že tak máme činit s tichostí a uctivostí. Kromě toho si musíme udržovat čisté svědomí, abychom v případě, že by nás někdo urážel, zahanbili ty, kdo nám naše dobré chování v Kristu vyčítají (viz 1Pt 3,15–16). V uplynulých dvou týdnech jsem narazil na dva další citáty, které mohou být užitečné pro ty, kdo se snaží hájit katolickou víru a přitáhnout k ní druhé.

První pochází od sv. Jana z Kanty (1390–1473). Jan byl profesorem teologie, kterého na základě křivého nařčení propustili z univerzity a než byl zproštěn viny a vrátil se k výuce, několik let působil jako kněz ve farnosti. Jeho ochotná starostlivost o chudé a trpící se stala legendární, stejně jako to, že při vykládání pravd katolické víry neztrácel nervy a nesnížil se k žádné podlosti ducha.

Domnívám se, že nejznámější citát tohoto teologa zní: „Bojujte proti všem omylům, ale číňte tak s dobrou náladou, trpělivostí, laskavostí a láskou. Přísnost poškodí vaši vlastní duši a zkaží i tu nejlepší věc.“

Étos, patos a Logos

Ti, kdo se vážně zabývají apologetikou, používají tři řecké termíny, aby zdůraznili tři klíčové prvky úspěšné obrany víry. Prvním je „*étos*“ – tedy „důvěryhodnost“ apologety. Pokud jsou ti, kdo obhajují víru, mrzutí nebo zlomyslní, pokud jsou motivováni osobním prospěchem, pokud neprojevují zájem o blaho svých posluchačů – nebo si libují v laciných řečnických tricích či používají různé druhy nátlaku, aby získali nad posluchači převahu – nebudou působit důvěryhodně a jejich posluchači je pravděpodobně upřímně nevyšly. Z dlouhodobého hlediska musí skutečný obhájce víry projevat důvěryhodnost a zájem, díky nimž budou ostatní ochotni brát ho vážně. Tento

Ludovico Carracci: Anděl vysvobozuje duše z očistce (cca 1610)

citát ze svatého Jana z Kanty zdůrazňuje „*étos*“, který je nutný k obhajobě a prosazování katolické víry.

Je samozřejmě frustrující, když všichni ignorují naše učená a vlídná vysvětlení a napomenutí. Za předpokladu, že nejsme špatně motivováni, může i toho nejpřímnějšího obhájce víry frustrovat zatvrzelost lidských srdcí, a tak máme sklon vylít s vaničkou i dítě. Těm, kdo dokáží číst v lidských duších, je tvář v tvář sebestřednému odporu povolena určitá míra hněvu (jak ukázal náš Pán). Ale pro ty z nás, kteří nedokážou číst ani ve vlastní duši, je původcem našeho hněvu obvykle jakási zvláštní kombinace samolibosti a ztráty rozvahy. Pokud tedy po našem zdvořilém zásahu nenásleduje pozitivní výsledek, měli bychom usoudit, že to zrovna není případ, kvůli kterému Bůh dovoluje spravedlivý hněv, a že bychom se spíše měli uchýlit k modlitbě.

Možná je pravda, že v horlivosti pro duše, která by nás alespoň občas nesvedla ke hříchu, není mnoho síly. Měli bychom zakoušet jak hněv, tak smutek nad tvrdohlavostí, s níž naši bližní lpí na svém tělesném požitkářství, kulturních omylech a světské pohodlnosti. Na základě vlastní

zkušenosti bychom však také měli vědět, jak se s tím účinně vypořádat. Ano, měli bychom projevat velkou horlivost pro duše. Stejně jako Kristus bychom měli být schopni říci: „Žizním.“ Víme však, že ďábel se snaží překroutit i naše nejsprávnější pocity. Pokud nás naše horlivost pro duše vede k hříchu, přestává být pro duše dobrá.

Za předpokladu, že apologeta má skutečně ušlechtilý *étos*, zbývají ještě dva další prvky. Další je to, čemu říkáme „*patos*“, tedy snaha vytvořit citové pouto s posluchači, obvykle tím, že se budeme zajímat o to, jaké pociťují obavy, zmatek, naděje či radosti, nebo alespoň tím, že v nich podníkáme pocity, které zvýší zájem o naši zvěst. Někdy toho lze dosáhnout pomocí dojemných příběhů o obtížných situacích, jež volají po řešení v souladu s konkrétními duchovními, teologickými nebo morálními tématy, které chce apologeta sdělit. Tento *patos* lze do jisté míry vyvolat také dobrou rétorikou – tím, že o tématu hovoříme správně, sympaticky a „citlivě“ vůči posluchačům.

Étos a *patos* jsou samozřejmě vždy ve službě pravdy, kterou chceme sdělit. Jinými slovy, *étos* a *patos* nerozvíjíme

Byzantská freska v římském kostele Santa Maria Antiqua znázorňující umučenou ženu a jejich sedm synů a sv. Eleazara z 2. knihy Makabejské (cca 650)

a nepoužíváme proto, abychom zvýšili svou vlastní schopnost manipulace nebo získali uznání či slávu. Naopak, musí stát ve službě „logu“ – „slova“ či „konceptu“, nikoli našich slov, ale toho, co je skutečná pravda. Mám na mysli samotné Boží Slovo a slova, jak je nejlépe poznáváme prostřednictvím církve, kterou Kristus založil, aby byl přítomen mezi námi.

Apologetika očiště

Jestliže citát ze svatého Jana z Kanty je příkladem *étosu*, druhý citát je příkladem *étosu* i *patosu* ve službách *logu*. Je převzat z Druhé knihy Makabejské a poskytuje dokonalý příklad pravdy, kterou popírají nebo špatně chápou mnozí nekatolíčtí křesťané i mnozí nekřesťané – totiž pravdy o očištění. Obrovské množství lidí považuje očištění za prapodivný výmysl na úrovni babských bábovek – a zejména za katolický výmysl bez jakéhokoli reálného základu, za myšlenku vycucanou z prstu.

O tom, že tomu tak není, se však můžeme přesvědčit z dějin židovského národa, zejména z vyprávění v Druhé knize Makabejské. To může být užitečné při rozhovorech s těmi křesťany, kteří trvají na tom, že všichni musíme buď rovnou do nebe, nebo strávit věčnost v pekle.

Toto téma není nedůležité. I když katolík může říci, že bude šťastný, když se dostane do očiště – což je někdy až příliš pohodlný postoj, když jde o přehlížení menších hříchů – láska k Bohu by nás měla podněcovat k soustavné snaze o takové zbavení se hříchů, abychom zamířili přímo do nebe. Nicméně za předpokladu, že projevíme ochotu přijmout Boha

a jeho vůli, je uklidňující a pravdivé, že nás očistí v očištění, než aby nás rovnou poslal do pekla. Vzhledem k tomu, že značné množství lidí je v okamžiku své smrti vinno nevykoupeným hříchem, je očištění nesmírně důležitou skutečností.

Proto zde uvádíme krásný citát ze Starého zákona, který potvrzuje, že myšlenka očiště není nějakým výmyslem papeženců. Židé ji znali již před Kristovým příchodem a Boží milosrdenství, spravedlnost či milost nepodceňuje ani nepřeceňuje. Text se nachází v knize, která popisuje povstání vedené Judou Makabejským na ochranu Židů, chrámu a kultu jediného Boha Izraele:

Následujícího dne – byl už totiž nejvyšší čas – šli Judovi lidé posbírat těla padlých, aby je za účasti příbuzných uložili v hrobech otců.

U každého z padlých našli pod šatem amulety bůžků z Jabny, které Zákon židům zakazuje. Všem bylo zřejmé, že to byla příčina, proč padli.

Všichni dobrořečili Hospodinu, který spravedlivě soudí a zjevuje skryté věci.

Ale potom prosili a modlili se, aby jim byl ten přestupek plně odpuštěn. Šlechetný Juda domlouval lidu, aby se chránili hříchů, když na vlastní oči viděli, co se stalo, a jak hřích byl příčinou toho, že někteří padli.

Nato uspořádal ve vojsku sbírku a poslal do Jeruzaléma dva tisíce drachem, aby byly přineseny oběti za padlé. Bylo to krásné a šlechetné jednání, vždyť Juda přítomně myslel na vzkříšení.

Kdyby nebyl přesvědčen, že padlí vstanou, bylo by zbytečné a marné modlit se za mrtvé.

On však byl přesvědčen, že těm, kdo zemřeli ve zbožnosti, je připravena nejkrásnější odměna. To je vznešená a zbožná myšlenka – proto dal přinést smířčí oběti za mrtvé, aby jim byly odpuštěny hříchy. [2Mak 12,39–45]

Závěr

Můžete si všimnout, že příběh o smrti v bitvě obsahuje *patos*, který činí tuto konkrétní pasáž emocionálně poutavou. Celé vyprávění o odvaze a vůdcovství Judy Makabejského je navíc příkladem *étosu* Judy i autora, který se postaral o uchování památky na tyto ušlechtilé a odvážné činy. A to vše stojí ve službách toho, co autor označuje za jistý a určitý *logos* neboli pravdu o skutečnosti: Modlitba za mrtvé je ušlechtilou povinností, která jim skutečně pomáhá dosáhnout vzkříšení a života s Bohem.

Je pravda, že některé křesťanské sekty nepřijímají rozhodnutí církve, že první dvě knihy Makabejské jsou kanonické – tedy že jsou součástí kánonu, který označuje spisy inspirované Bohem. Nicméně tato kniha byla napsána židovským autorem 100 nebo více let před Kristem a záměrně i cíleně svědčí o následujících předkatolických židovských názorech: že mrtví budou vzkříšeni; že duše mohou být očištěny od hříchu i po smrti těla; a že má smysl, aby se ti, kdo jsou ještě na zemi, modlili za zemřelé. Přesně takto chápe očištění katolická církev. A mýtus, že jde o prazvláštní katolický výmysl (a proto by měl být odmítnut), je tak v podstatě vyvrácen.

Nazvěme tento článek návodem, jak používat *étos*, *patos* a *logos* ve službách Kristu a církvi – nebo možná jen příkladem toho, jak provádět apologetiku, aniž byste působili jako fanatici.

Jeffrey Mirus, Ph.D.
historik, zakladatel Trinity
Communications a CatholicCulture.org,
spoluzakladatel Christendom College

Jeff Mirus
Catholic Culture
Přeložil Pavel Štíčka

EMPATIE VŮČI ĎÁBLU?

Poté, co jsme rozum odsunuli do sféry lidské zkušenosti, kterou lze podrobit řízeným experimentům a zpracovávat jejich výsledky, nám nezbyvá žádný jiný základ pro morální soudy než pocity.

Empatie

Empatie, jak jsem již dávno pochopil, často závisí na tom, kam se zrovna díváte. Je snadné pocítit lítost k někomu, kdo stojí před vámi a prosí o prominutí trestu za své provinění, předkládá výmluvy, vysvětlení, která nic nevysvětlují, a naznačuje, že to špatné, co provedl, bylo možná přece jen správné. Je to snadné, protože to nic nestojí. Můžete říci, že vaše srdce soucítí s hříšníkem. Možná ano, možná ne.

Lidé jsou často docela lehkomyšní, pokud jde o to, co nazývají svým srdcem. Když opravdové srdce skutečně vyjde někomu vstříc, zakoušejí skutečnou bolest, a v případě výše zmíněného hříšníka, který se vykrucuje a všemožně kličkuje, jde o bolest z nevyhnutelného konfliktu, protože chcete být milosrdní, a přitom nesmíte zrádně přestat rozlišovat mezi dobrem a zlem. A zároveň, pokud si nedáte pozor, nemusíte vůbec nic cítit k lidem, kterým vaše shovívavost může ublížit – protože je nemáte před sebou, abyste je mohli pozorovat a zvažovat jejich situaci. Možná si jejich existenci ani nepřipouštíte.

Doslovný význam

Doslovný význam slova empatie naznačuje, že jde o schopnost, nikoliv o ctnost samu o sobě. Někteří lidé se dokáží takřka říkajíc vžít do pocitů druhého člověka a cítit to, co cítí on; dovedu si představit, že pro dobrého psychiatra je taková schopnost nezbytná. Ale jak s tímto soucítěním, s tímto odhalením něčí duše, naložíte, to je jiná věc. Cítíme všelijaké věci, některé dobré, jiné špatné.

Pokud se John hněvá na otce kvůli tomu, že na něj je přísný, nebo je naopak vůči němu téměř lhostejný, mohou být tyto pocity oprávněné, ale také nemusí, a i kdyby byly, nemusí mu být k ničemu dobré, když se John prostě snaží žít dál.

Foto: Roman ALBRECHT valdstejn@seznam.cz / Člověk a Vira

Cítit to, co cítí John, může v závislosti na okolnostech znamenat, že se přiblížíte Johnovu pohledu na věc nebo se od něj v rozhořčení či znechucení odvrátíte. Možná pochopíte, proč je John mstivý, a můžete se dokonce domnívat, že byste na jeho místě cítili totéž, ale ani všechny pocity světa nemohou změnit morální imperativ nebo zákaz.

Poté, co jsme rozum odsunuli do sféry lidské zkušenosti, kterou lze podrobit řízeným experimentům a zpracovávat jejich výsledky, nám nezbyvá žádný jiný základ pro morální soudy než pocity, a takovýto základ je jako písek, který se ovšem v důsledku působení pocitů jeví jako žula. Nejde jen o to, že pocity přicházejí a odcházejí. Naše pocity samy o sobě musí být podrobeny posuzování.

Odsouzení zlých pocitů

Předpokládám, že každý bude souhlasit s tím, že ublížovat dítěti je špatné. Pak je také špatné chtít dítěti ublížit, je špatné mít takový pocit. Na svádění dítěte není

odporné jenom to, že není schopno skutečného souhlasu. Od dítěte vyžadujeme spoustu věcí, s nimiž nesouhlasí: například aby chodilo do školy. Odporné je to proto, že takové pocity by vůbec nikdo neměl mít; chtít s ním nebo v jeho přítomnosti dělat to, co by zničilo jeho nevinnost, je samo o sobě vážnou chorobou, i když podle ní nejednáte.

Své zlé pocity bychom měli odsoudit bez ohledu na to, zda nám působí potěšení – což se často stává. Kdo z nás někdy nesnil o pomstě, o ponížení nepřítele, o tom, jak si užíváme pomyslné zděšení někoho, kdo nám ublížil, nebo, což je stejně pravděpodobné, někoho, komu jsme sami ublížili a koho o to víc nenávidíme, protože v nás vyvolává pocit viny za to, co jsme udělali. Neexistuje totiž zuřivější nenávist než nenávist slabocha vůči svému dobrodinci.

Empatie prostě není silnou stránkou některých lidí, stejně jako někteří lidé nemají hudební sluch, někteří jsou naprosto toporní při konverzaci na večírku, někte-

Foto: © Ondřej Soukup / Člověk a Víra

ré nedojímá pohled na lehce se vlnící krajinu, ale musí vidět útesy a vodopády, které je teprve přimějí otevřít jejich ospalé oči. Přesto mohou být titíž lidé zasaženi krásou dobrých skutků nebo ohavností zlých činů; jejich duši může dojmout matematický důkaz; mohou být ochotni zmírnit nouzi ne proto, že by vnímali pocity trpících, ale proto, že chápou, že nouze by neměla existovat.

Můj otec spíše zmírňoval nouzi, než že by ji cítil. To také znamenalo, že dokázal pevně stát za tím, co bylo správné, navzdory apelům na své city. A této pevnosti je nám neustále zapotřebí. Posiluje slabé a její příklad a bezvýhradný úsudek zabrání mnoha pokoušeným lidem, aby upadli do hříchu.

Zatím co ti, kdo okatě dávají najevo svou empatii nebo vyžadují empatii od druhých, bývají často těmi nejsobečtějšími lidmi na světě. Kdo je v celé Dickensově galerii darebáků tím největším padouchem? Podle mě to není Fagin, který posílá své „milé“ chlapce na šibenici, když už pro něj nejsou užiteční, ani mstivá fúrie madam Defarge, která touží zabít nevinné, aby pomstila smrt nevinných. Je to slušňák, který sám o sobě říká, že byl vždycky „pouhé dítě“, citlivý člověk, něžný Harold Skimpole, který zanedbává svou rodinu, zneužívá empatie svého dobrodince, udá na policii nebohého chlapce nakaženého neštovicemi, pomáhá zabřednout mladému muži do

falešných nadějí a dluhů, a to vše s auroou naprosté nevinnosti, bez vypočítavosti, jen se sladkými a jemnými city.

Netvrdím, že Skimpole ve skutečnosti necítí to, co říká, že cítí. Kdo může říct, co cítí někdo jiný? Mohu si být vždy jistý tím, co cítím já sám? Ti, kdo mají silné pocity, se za ně často stydí, a upovídání, hlasitá a sebestřední lidé mohou tichou a vášnivou povahu snadno přehlédnout.

Požadavek citlivého přístupu

„Musíš přece vědět, co cítím!“ – ale proč bych musel? Děláš ty snad všechno pro to, abys pochopil mé zcela odlišné pocity? Předpokládejme, že si uvědomuji, že můj požadavek na veřejný projev empatie uvede řadu lidí do nepříjemné situace, protože kvůli tomu budou působit buď bezcitně, nebo změkčile.

Předpokládejme, že vím, že požadavek, aby se k mým hříchům přistupovalo citlivě a s ohledem – ne s cílem je vymýtit, ale omluvit je nebo je tolerovat –, vezme zranitelným lidem, zejména dětem, pevnou půdu pod nohama, promění v pokušení to, co vypadá jako milosrdenství, ale ve skutečnosti jím není, a zároveň způsobí, že ostatní ztratí srdce, protože dojdou k závěru, ať už oprávněně, nebo ne, že celá záležitost s hříchem je jen společenskou hrou. Proč bych jim chtěl něco takového provést, kdybych byl skutečně empatický člověk? Kde je můj soucit s nimi?

Nebo možná není problém jen v tom, že naše pocity nejsou v pořádku, ale že pokud jde o určité druhy pocitů, nazvěme je třeba vášní pro pravdu, krásu a dobro, je naše srdce nestálé, slabé a chladné. Zda tomu tak bylo u lidstva vždy, to nedokážu říct. Lewis tvrdí, že v naší době není naléhavým úkolem vykácet džungli, ale zavlážovat pouště. Víím, že bych měl hřích nenávidět ještě silněji, než ho nenávidím, pro jeho naprostou a tupou ošklivost; víím, že bych měl milovat všechny krásné ctnosti ještě víc, než je miluji, zejména ty, které jsou v naší době zanedbávány; takové malé ctnosti, jako je skromnost a slušnost; i tak velké ctnosti, jako je zbožnost a obětavost.

Bezcitnost se někdy pojí se strohostí a přísností. V naší době se pojí spíše s nonšalancí a zženštilostí. V obou případech se modleme k Bohu, aby uvedl naše pocity do pořádku, abychom cítili tak, jak On chce, abychom cítili, ale abychom vždy jednali v souladu s Jeho zákonem, a pak necht' se pocity odvíjejí od našich skutků. Říká, že poslušným zazáří Jeho světlo.

*Anthony Esolen
Crisis Magazine
Přeložil Pavel Štíčka*

*Dr. Anthony Esolen
spisovatel*

UŽ DOST, VY AUTORSTVO!

Před posledním Pochodem pro život, který proběhl 6. dubna 2024, se na Facebooku objevilo zajímavé video. Stáli za ním anarchisté z uskupení Kolektiv I 15 a členové Anarchistické federace. Ti z vás, kdo se rádi věnují fanatismu, manipulaci, šíření nenávisti, propagandě, „fakenews“ či démonologii by si ho měli zpětně dohledat.

Dozvěděli by se v něm mimo jiné, že Hnutí Pro život je na české poměry „extrémně bohatá lobbistická skupina“ podporovaná penězi z USA a z Ruska. Že její chapadla sahají prakticky všude – do státních úřadů, na ministerstva, do parlamentu... Že „jsou to cynický svině, co zřídili infolinku pro lidi, co nečekaně otěhotněli, kde navzdory svému heslu Nesoudíme. Pomáháme volající psychicky vydírali, aby možnost interrupce zavrhli.“ Že jsou to „protiženský a kvírfobní /.../ zaslepení magoři“ a samozřejmě „zkurvení fašouni“. Řečník nakonec vyzývá osazenstvo žižkovského Paláce Akropolis, které přišlo na koncert známého slovenského rappera Denise Bangy a jeho „projektu“ Fvck_Kvlt, aby se dostavilo k blokádě Pochodu pro život: „Budeme jim ty jejich záběry kazit tak dlouho, až se jim do Prahy nebude chtít.“

Tomu všemu by se dalo i zasmát, kdyby... Kdyby to nemělo své neblahé souvislosti. Kdyby vulgární řev pana anarchisty nebyl ve skutečnosti plodem mravenčí práce intelektuálů a médií, jimž se už snad jen ze zvyku říká levicová. Kdyby tyto skupiny nebyly propojeny a vzájemně se nepodporovaly. Kdyby jejich ideje tak nenuceně nepřetékaly do mainstreamových médií. Není náhoda, že odpůrci Pochodu pro život na svých stránkách přímo odkazovali na sérii „investigativních reportáží“ pojmenovanou *Mezi Bohem a ultrapravicí*, kterou publikuje internetový časopis *A2larm*. Autory – jejich slovníkem spíše „autorstvem“ – jednotlivých článků jsou Eliška Koldová, Magdalena Dušková a Jan Kašpárek.

V této sérii se asi doposud nejzevrubněji povedlo zkonstruovat ucelený „narrativ“ o Hnutí Pro život. Na rozdíl od hysterického pana anarchisty, aktivizujícího své úderné jednotky, má autorstvo textů uměřené výrazivo, hladký žurnalistický

Pochod pro život 2024. Foto: Lenka Pecharova / Člověk a Vira

sloh, měkká a tvrdá I/Y na svých místech a jazyk okořeněný nejvybranějšími, nejprogresivnějšími ideologickými ingrediencemi dneška. Jde zkrátka o ukázkou novinářské práce, za niž by se nemuseli stydět ani v *Respektu* či *Deníku N*. Názorové proklamace střídají reportážní vhledy do nejrůznějších nespravedlností tak, aby se ideální čtenář ve vhodné chvíli zachvěl odporem nad zruďným Hnutím Pro život a jinými nelidmi. Zlomyslnějšího čtenáře by tento dobře promazaný dehonestáčnický stroj mohl zarazit. Mohl by se začít ptát: jsou ti lidé skutečně takové zruďy? Je to všechno vážně tak, jak nám to s žoviálností šéfkuchaře Pohlreicha servírují?

Slova mají důsledky

Řekněme rovnou, že série článků představuje především systematizaci lží, manipulací a polopравd, předsudků, klišé a vět vytržených z kontextu, které o Hnu-

tí Pro život zaznívají s nutkavou repetitivností hodnou psychiatrické diagnózy. Vše originálně zarámováno populární ideologickou novořečí.

Dámy a pán svými „reportážemi“ především škodí. Poškozují pověst Hnutí Pro život a plivou na práci lidí, kteří se snaží pomáhat jiným. Podkopávají jejich činnost a poškozují ženy, které by jinak možná jejich pomoci využily, ale protože si na *Seznamu.cz* přečetly, že je to parta „ultrapravicových fanatiků“, raději jdou na potrat. V *A2larmu* si mohou udělat další zářez a po zásluze si zajít na nějaké to craft beer. Spolupodílejí se tím i na vzniku takové společenské atmosféry, v níž je kdokoli, kdo se jen nepatrně vymyká jejich svérázným představám o světě, považován za „magořa“. Málodko ze čtenářů už si pak najde čas zjišťovat si, jak to ve skutečnosti je. A nemůžeme se zlobit – když totéž slyší ze všemožných „seriózních“ médií, pak to přece musí být

pravda. Ženy, které mají plná ústa feminismu, od svých vymazlených laptopů a s pocitem mravní nadřazenosti fatálně poškozují jiné ženy.

A jelikož víme, že rok od roku roste agresivita nejrůznějších skupinek, živěná drobnou prací zmíněného žurnalisstva (s finanční podporou nadace Rosa Luxemburg Stiftung), bude zajímavé sledovat, co na to řeknou oni, až se jednou při Pochodu pro život doopravdy někomu něco stane. Až se v té partě zfanatizovaných aktivistů najde pár skutečných cvoků, kteří někomu ublíží. Co budou dámy a pán dělat? Budou se zaklínat tím, že oni přece k násilí nevyzývali? Spíš si asi na nějaký čas se svými laptopy zalezou do nuselských kaváren, budou dělat,

že nejsou, a pak se ještě radostněji pustí do díla.

Na tomto místě je třeba jasně napsat: pokud někdy k nějakým incidentům skutečně dojde – i kdyby šlo jen o odřené koleno – přímá vina padá na hlavy dam a pána: Magdaleny Duškové, Elišky Koldové, Jana Kašpárka a všech jejich kolegů z časopisu *A2larm*, kteří se proti nim neozvali. A že jsou někteří členové redakce vší lidskoprávnosti futrál, to je vcelku známá věc. O to víc zaráží, že aspoň oni nemají krom zdravého rozumu ještě aspoň špetku svědomí.

Je jasné, že Hnutí Pro život tahá za kratší konec. Nemá zdaleka tak mocné mediální krytí a přízeň jako zmíněné žurnalisstvo. To bude patrně škodit dál,

ví, že se mu nic nestane. Že je nepostižitelné a že mu za to od Rosy Luxemburgové spolehlivě přitečou zase nějaké ty love.

Cožpak ono dno nenávisti, které svou činností systematicky prohlubují, ona stále komfortnější *highway to hell* už někomu z jejich „kolektivu“ konečně otevře oči? Nechytí už se konečně někdo z nich za nos či jiný genderově neutrální orgán a neřekne si, „už dost, vy autorstvo“!? Vážně vám to nevádí? Vážně chcete, aby pod tímhle byla vaše jména? Je tohle vážně to, co jste chtěli? *Your choice?*

Jan Šimbera
publicista

Protože si uvědomujeme, že některé v článku užití pojmy, popř. tvary slov nejsou ještě zcela běžné, zde pro snazší srozumitelnost krátký slovníček:

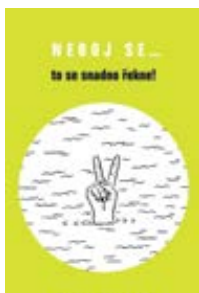
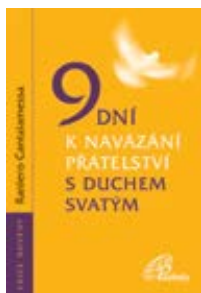
kvírfobní – ze slov *queer*: angl. zastřešující označení pro všechny, jejichž identita není heterosexuální nebo cisgenderová. V tomto významu může sloužit jako náhrada zkratky LGBTQA+; *fobie* = úzkostná porucha charakterizovaná chorobným strachem z určitých věcí, situací či jevů, ať skutečných, nebo neexistujících. Kvírfobní je tedy osoba, která má patologickou obavu z kvír bytosti.

autorstvo – od slova autor/autorka: neologismus utvořený koncovkou *-stvo*, která nevyjadřuje mužsko/ženskou binaritu. Výhodou této koncovky je, že ve spojení s konkrétním substantivem zahrne bytosti všech genderů. Jejím užitím se tedy vyhne i podvědomé diskriminaci a vyslovíme tím svůj vědomý souhlas s dechberoucí pestrostí světa.

Analogicky pak byl ve článku použit patrně dosud neobjevený neologismus *žurnalisstvo*.

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY • Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1,
tel.: 224 818 757, on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Raniero Cantalamessa: 9 dní k navázání přátelství s Duchem Svatým

Nověna s prosbou o přijetí Ducha Svatého ve svém životě od papežského kazatele Raniera Cantalamessy.

Brož., 80 s., cena 95 Kč

Hallie Lord: Neboj se... to se snadno řekne!

Vtipné, ale i hluboké svědectví autorky o tom, jak se učila zápasit s vlastním strachem a nedůvěrou, že se Pán doopravdy stará. Její příhody a zkušenosti z každodenního života oslovují především ženy žijící v rodinách, ačkoli poselství, které z nich čerpá, má univerzální platnost.

Brož., 192 s., cena 269 Kč

JAKOU MÍROU MĚŘÍTE, TAKOVOU VÁM BUDE NAMĚŘENO

„Kardinál Dominik Duka vyhověl prezidentu Miloši Zemanovi ohledně představení jeho knihy. Vlastní obsah knihy neřeší téměř nikdo, zato se spustila mediální smršť z úst spravedlivých, jak si mohl kardinál dovolit pošpinit jméno katolické církve tím, že se s tímto veřejným hříšníkem, populistou, alkoholikem a s proruským buranem schází, dokonce v sále pojmenovaném po kardinálovi Josefovi Beranovi. A co víc, kardinál se zde setkal s komunisty a další extrémistickou spodinou, se kterou se my slušní z Prahy či Brna nebudeme. Nevím, kolikrát se sešel Ježíš Kristus s cizoložnou Máří Magdalenou, kolikrát s korupčníkem Matoušem nebo s římskými okupanty, ale věřím, že také pro tyto lidi je zde katolická církev, aby se s nimi ,špinila', a to i když nemají pozhřebání od ,veřejného mínění“.

Proč to píšu, i když mě mnozí odsoudí? Protože kardinála Duku chápu. I nám vycítají, že se bavíme s gynekologem, jezdíme na jejich kongresy, nasloucháme jim, přestože mají ruce od krve. Ano, právě proto s nimi mluvíme, protože oni potřebují pomoc na prvním místě. Pomoc nikdo nepřijme od nepřítele. Máme i třicetiletou zkušenost, jak obraz o naší práci i jakékoliv aktivitě masmédiu deformují, z bílého dělají černé. Proto jsem opatrný šmahem druhého odsuzovat. I o Kristu tehdejší veřejné mínění elit říkalo, že je plod cizoložství Marie a římského okupanta, služebníků satanův, šarlatánů a populistů. Do srdce Miloši Zemanovi nevidím, ale co do ovoce mám jedinou osobní zkušenost. Vždy, když jsem jej požádal o záštitu Pochodu pro život a spolupráci jemu podřízených složek, vyhověl a já jsem mu za to vděčný. Každý vrcholný politik je ve zlaté kleci a jediný, kdo s ním může přirozeně ne-

Inaugurace olomouckého arcibiskupa Mons. Josefa Nuzika. Foto: Josef Polehňa / Člověk a Víra

formálně mluvit jako rovný s rovným je biskup nebo kardinál a toto jeho poslání je nenahraditelné. Konec konců to, co je skutečně jediné důležité, je spása duše.“

Toto jsou slova předsedy Hnutí Pro život ČR, pana Radim Ucháče, o která jsme ho v redakci požádali vzhledem k (manipulativní) veřejné (další) protiakci nasměrované na hierarchii české katolické církve. Hlasy katolíků si mnohdy nezadaly s komentátory *Práva*. Je to paradox, boj proti komunismu se zmítá v křečích předlistopadových, zatímco skutečný zápas o svobodu, důstojnost a demokracii dostává na frak u zelených moderních levicových anarchistů, kteří prostupují politickým spektrem prakticky komplet. Ostatně, bylo to myslím v posledních prezidentských volbách, kdy jsme měli na výběr kandidáty, na které by kardinál Beran hleděl s údivem, že ano?

Server *iDnes.cz* přinesl zprávu, kte-

rá potvrzuje, že Pán Bůh se zázraků v lidském srdci nebojí. Bývalý fitness trenér Jan Kavalír (33) trpí osmým rokem amyotrofickou laterální sklerózou. 19. dubna tohoto roku měl ve Švýcarsku podstoupit asistovanou sebevraždu. Vycestovat měl dva dny předtím, s manželkou Martinou Kavalírovou (35), která v březnu oznámila, že je těhotná, si to však na poslední chvíli rozmysleli. Manželé s jistotou vědí, že Jana Kavalírová čeká již brzy odchod ze světa. „Čekáme miminko. Je to ten největší a zároveň nejkrásnější životní paradox, který se nám mohl stát. Vždycky jsem toužila po tom, být mámou, ale už jsem se té představy vzdala. Pozitivní těhotenský test byl obrovský šok. Nejen pro nás, ale také pro celé naše okolí. Po sedmi letech, totálně neplánovaně,“ napsala manželka Martina koncem března na Instagram.

-zd-